

После, совѣсть-та не само да поучава, но още и увѣщава, опомина и отврѣща секиго человекѣка отъ зло. Та имали нѣкой человекѣкъ, кой-то е тука на земиж-тѣ живѣалъ, а да не е згрѣшилъ? Но, макаръ кога да е згрѣшилъ, секи пѣтъ е чулъ чи го напoмина вътрешный-атъ му сѣдѣа.

Та още като сме дѣца осещаме нѣкоюж вътрешнѣа болзливостъ и срамъ, кога учиниме нѣщо непристойно или неправо, па было то или въ играчкѣж, или въ нѣкои порѣчани за изврѣшеніе домашни работи, или изъ лекомысліа или изъ пакости, или да сме отъ злы примѣри отъ други на това наведени.

О, какъ силно бѣе сѣрдце-то въ крадливецъ-атъ като простре рѣка-та си на чуждо иманье; или въ сластолюбвецъ-атъ, преди до гдѣ не е некиностъ-та си съ отровно ласкателство, въ искушеніе довелъ; или на клетвопреступникъ-атъ до гдѣ не е вѣронарушителнѣ-тѣ си рѣкѣж вдигналъ да сѣ криво закѣлне; или на невѣрникъ-атъ и на издатель-атъ, кога трѣгне да издаде свои-те пріатели, свое-то правителство и отечество, за да насити и задоволи своиж-тѣ себичность и свое-то оскетолѣбіе. О, какъ ги сичките на редъ совѣсть-та имъ озбилски опомина и отврѣща отъ намыслены-те преступленіа, и то съ това по-силно и по-ако, що сѣ повечи преступникъ-атъ камъ свое-то намѣреніе приближава!

Онаа борба человекѣческа съ самъ себе преди до гдѣ не е пристѣпилъ на нѣкакво зло; онаа вътрешна негова борба коа-то го заедно съ совѣсть-тѣж опомина и отврѣща, не е нищо друго, но само едно боренье негово съ свой-атъ ангелъ хранитель, кой-то же-